

Maksimumsbestemmelser, skal der slaas absolut ubarmhertigt ned paa. Jeg tør sige — jeg ved ikke, om det ærede Medlem tør sige det samme —, at i de Tilfælde, hvor jeg er kommet til at overvære Vædekørsel, har jeg altid anmeldt det til Politiet. Hvis det ærede Medlem kan sige, at han har anmeldt de Tilfælde, han har overværet, takker jeg det ærede Medlem, jeg er vis paa, at hvis blot alle lovydige Borgere vilde anmelde de Lovovertrædelser, der finder Sted, vilde vi opnaa tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem henledte min Opmærksomhed paa — det er noget, vi kan forhandle nærmere om i Udvalget —, at der burde være Forskel paa Beskatning af Automobiler med Luftringe og Automobiler med faste Ringe. Vi har i Ministeriet søgt at indføre en Forskel, ganske ivst ikke med Hensyn til Skatten, men med Hensyn til Hurtigheden. Automobiler med Luftgummiringe har Lov til at køre hurtigere end Automobiler med faste Ringe. Det kan være, at det ærede Medlem har Ret i, at denne Opfordring til at anskaffe Luftringe ikke er tilstrækkelig, og at der yderligere bør være en Opfordring i Skattens Størrelse. Det bør overvejes. Vi har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, og vi troede i og for sig, at dette her var tilstrækkeligt. Det ærede Medlem spurgte om Grunden til, at man havde forhøjet Vægten for de Automobiler, der kører paa Bivejene, fra 700 kg til 1.000 kg. Grunden er den, at det er oplyst, at den mindste Vogn, en Fordvogn, vejer 700 kg, og saa snart der kommer Tilbehør til, kommer man let derover. Man har derfor indsat 1.000 kg i Stedet for 700 kg for ikke alene at beskytte Ford-Vognene, men for ogsaa at tage nogle andre med. Det ærede Medlem har maaske Ret i, at Vægten ikke er sat tilstrækkeligt op, det maa vi overveje, og selvfølgelig er jeg forhandlingsvenlig paa det Punkt.

De Ting, som det ærede Medlem, Hr. Henningsen nævnte, maa vi ogsaa overveje i Udvalget, navnlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Vægten og Hurtigheden er for store. Jeg tror i Virkeligheden, at Ministeriet har ramt det rette, og det ærede Medlem vil sikkert i Udvalget komme til den Overbevisning. Thi naar man fra een Side her i Tinget har hørt, at Tallene var for lave, har man straks efter fra en anden Side hørt, at de var for høje, jeg tror derfor, vi har ramt den gyldne Middelvej.

Det ærede Medlem Hr. Boa var inde

paa Spørgsmaalet om Skatten. Det er selvfølgelig et taknemmeligt Emne. Saa snart der er Tale om, at vi Borgere skal betale Skat, er vi alle sammen enige om, at det er ganske urimeligt; selvfølgelig burde vi have alt gratis og ikke betale Skat. Jeg synes, det ærede Medlem gik noget vel vidt i sine Betragtninger. Han nævnte, at en kendt Direktør, som havde kørt med Varevogne i det sidste Aar, havde haft Underskud paa dem. Saaledes forstod jeg det — hvis jeg har misforstaaet det, beder jeg undskyld —, men hvis det er rigtigt, er Forholdet lidt vanskeligt; vi kan jo ikke ligefrem gaa til at give Tilskud, det er ikke Meningen. Naar de motorinteresserede her i Landet vænner sig til denne Forskel — straks ser de kun, at de kommer af med Pengene, og det er selvfølgelig utilfredse med, det vilde jeg ogsaa være —, og naar de ser, at Pengene netop bliver anvendt til at gøre Vejene bedre, stærkere og behageligere at køre paa, tror jeg, at Motorfolkene vil blive de allerivrigste og sige: Lad os endelig betale store Skatter for hurtigst muligt at faa Vejene gjort i Stand.

Detaller er der ingen Grund til at diskutere nu. Jeg opfordrer til, at vi ikke forhandler de Spørgsmaal her, men i Udvalget. Selvfølgelig er der fra min Side Forhandlingsvillighed.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Boa har Ordet for en kort Bemærkning.

Boa: Jeg skal gerne følge den højtærede Justitsministers Henstilling og ikke komme for langt ind paa Spørgsmaalet. Den Direktør, jeg sigtede til, var Direktøren for „Altransport“. Hans Selskab vilde have kørt med Underskud i det forløbne Aar, hvis disse Skattebestemmelser havde været gældende. Naar den højtærede Minister siger, at alle Skatteborgere ømmer sig, naar der bliver lagt forøget Skat paa dem, er jeg ganske enig med ham. Det, jeg ganske særlig talte for, var de Varevogne, der praktisk talt ikke kommer paa Landevejene; hvorfor skal de beskattes efter Vægt i Stedet for at beskattes paa samme Maade som Personvognene, efter Hestekraft? I saa Fald vil de fleste Varevogne retfærdigvis komme ned paa det Skatteplan, hvor de ligger nu, for en stor Del omkring 100—150 Kr., medens efter Lovforslaget Ejerne vil komme til at betale 300—400—500 Kr. i Afgift; det er en Skat paa Arbejde, som er ganske urimelig, og jeg vil meget hen-